

Balogh Robert

Ópapa meséje Szibériáról

Fúrtunk egy lyukat a vagonba,
azon keresztül végeztük a dolgunkat,
a fejünket letakartuk pokróccal, hogy ne lássanak.

Aki meghalt, elégették. A mozdonyt halottakkal fűtötték.
Az erőseket kiválogatták, a gyengéket elégették.
Akit elvittek elégetni, azt elégették, és otthagyták elégetve.

Nem volt kegyelem.

Rohadt élet ez, elégetik az embert, aztán fizetnek érte.
Az ördögöknek megbocsátunk, de a szárnyasokat levágjuk?
Ha meg nem tetszik valami, megcsókolhatom a fenekem!

Kerékcsettogás '47-ből

A három mozdony tolatni készült:
végeláthatatlan hosszan marhavagonok mögötte,
akkora lendületet kapott a szerelvény a lejtőn,
csak a szomszéd falu előtti domb állíthatta meg.

Újra bepöfögtek a vagonok az állomásra,
a vasutasok szalutáltak, ahogy kell,
pedig az előbb is szalutáltunk, ahogy kell,
aztán még egyszer szalutáltak, ahogy kell.

A kéményekből szikrák repkedtek az ég felé,
elhagyta a völgyet, a falut a kocsisor,
benn letérdepeltek a szűkös marhavagonokban,
vagy kuporogtak a zsákok között.

Már meghályogosodtak a szemek a sírástól,
egy hete állt a szerelvény a véméndi állomáson,
ki a himnuszt énekelte, ki sírós hangon zsoltárokat,
kihallatszott a kerékcsettogás gyorsuló ütemén át.

Az ómamák és ópapák egyirányú jeggyel szálltak vonatra,
a marhavagonok eldöcögtek, elkattogtak a Duna mellett,
Szlovákián, Csehországon, Szászországon át Schwarzwaldig,
Sztálin bajszán és a hegyeken át az óhazába vissza.

A félig üres faluban sirt az éhes jószág, vonítottak a kutyák,
az üres telepeházakba máshonnan elűzöttek költöztek...
Kit érdekelt, ki tömte azt a párnacihát vagy a dunyhát?!
Közben ezüst felhők között tétován bolyongott a telihold.

